

Sygn. akt I C 141/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Małgorzata Chomiuk

Protokolant st. sekr. sąd. Iwona Bierkat

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2015 r. w Siedlcach sprawy

z powództwa A. S.

przeciwko Skarbowi Państwa - Aresztowi Śledczemu w G. zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o odszkodowanie

I. zasądza od Skarbu Państwa - Aresztu Śledczego w G. na rzecz A. S. kwotę 2.000 (dwa tysiące) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. odstępuje od obciążania A. S. nieuiszczonymi kosztami sądowymi należnymi na rzecz Skarbu Państwa a także kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego należnymi na rzecz Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa zastępującej Skarb Państwa – Areszt Śledczy w G.;

IV. wyrokowi nie nadaje rygoru natychmiastowej wykonalności.

I C 141/14

UZASADNIENIE

A. S. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od Skarbu Państwa reprezentowanego przez Areszt Śledczy w G. kwoty 600.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego powództwa wskazał, iż podczas swego pobytu w (...) S. doświadczył dużo nieprzyjemności od służby więziennej, a mianowicie od personelu medycznego. Powód zarzucił, że nie był przyjmowany przez stomatologa na wizyty lekarskie, nawet wówczas gdy zgłaszał się z bólami. Gabinet stomatologiczny był przez jakiś czas zamknięty z powodu remontu, a funkcjonariusze zakładu karnego nie godzili się na to, aby dowozić skazanych na wizytę stomatologiczną do zakładu karnego w G.. Poza tym powód wskazał, iż w dniu 2.07.2013 r zwrócił się do personelu zakładu karnego o umożliwienie mu kontaktu z lekarzem z uwagi na stan zdrowia. Pielęgniarka podała wówczas powodowi dwie tabletki paracetamolu, a dostępu do lekarza powód nie uzyskał. W efekcie w dniu 13.07.2013 r do powoda zostało wezwane pogotowie ratunkowe. Wówczas lekarz stwierdził u powoda ostre zapalenie oskrzeli, powód został przewieziony do szpitala na badania, otrzymał stosowne leki. A. S. wskazał, że w czasie choroby został wyznaczony przez jednego z funkcjonariuszy do sprzątania korytarzy. Powód odmówił wykonania tej pracy powołując się na swój stan zdrowia. Ponieważ powód nie miał zwolnienia lekarskiego został wypisany wniosek dyscyplinarny za odmowę wykonania prac na rzecz zakładu. Powód wskazał, że to na pozwanym ciąży obowiązek udowodnienia,

że pokrzywdzony nie ma racji oraz przedstawienia dowodów na to, że warunki panujące w (...) S. odpowiadały obowiązującym normom i nie doszło do złamania dóbr osobistych powoda.

Podczas rozprawy w dniu 21.05.2014 r powód rozszerzył swoje powództwo wskazując, iż żądana w pozwie kwota obejmuje także zadośćuczynienie za krzywdę w postaci ujawnienia wizerunku powoda na portalu internetowym (...), gdzie został zamieszczony film pochodzący z kamer wewnętrznych (...) S. pt. (...)pokazujący życie osadzonych. Na filmie widoczny jest też powód.

W odpowiedzi na pozew Skarb Państwa reprezentowany przez Areszt Śledczy w G. (k. 64 - 69) wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na rzecz pozwanego od powoda kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu swego stanowiska pozwany wskazał, iż twierdzenia powoda wskazane w pozwie są gołosłowne i nie zostały poparte żadnymi dowodami. Ponadto powód nie wykazał, ani nie wskazał, aby jego dobra zostały naruszone, ani też jakiego rodzaju dobra osobiste zostały naruszone. W ocenie pozwanego nie zostały spełnione żadne przesłanki roszczeń powoda, nie została udowodniona krzywda, związek przyczynowy pomiędzy bliżej nie określoną szkodą a bezprawnym działaniem pozwanego. W zakresie zapewnienia powodowi stosownej opieki medycznej, a także wymierzenia kary dyscyplinarnej po stronie pozwanego brak jest bezprawności. Pozwany wskazał, iż podczas całego pobytu powoda w Areszcie Śledczym w G. nie odnotowano wpływu żadnej skargi powoda na działalność (...) S. i AŚ G.. Pozwany zaprzeczył, aby powód miał uniemożliwiany dostęp do lekarza stomatologa lub by z przyczyn remontowych dostęp taki był ograniczany. Jak wynika z dokumentacji „książki zgłaszających” powód nie zgłaszał się i nie zapisywał na wizyty do stomatologa. Takich wpisów brak jest w książce. Pozwany wskazał, iż w czasie remontu gabinetu stomatologicznego w 2013 r osadzeni na wizyty dowożeni byli do AŚ w G.. Ponadto powód miał zapewnioną właściwą opiekę medyczną. Był wielokrotnie przyjmowany przez lekarza zatrudnionego w (...) S., otrzymywał stosowne leki. Podczas pobytu w jednostce penitencjarnej powód nie doznał żadnego uszczerbku na zdrowiu. Także w dniu 13.07.2013 r po stwierdzeniu złego stanu zdrowia powoda, funkcjonariusze służby więziennej podjęli niezwłoczne działania mające na celu udzielenie powodowi niezbędnej pomocy lekarskiej. W zakresie postępowania dyscyplinarnego, pozwany wskazał, iż powód miał obowiązek przestrzegać porządku panującego w jednostce i wykonywać polecenia funkcjonariuszy tej jednostki. Ponieważ powód nie dysponował zwolnieniem lekarskim polecenie porządkowe mogło być mu wydane. Pozwany podniósł, iż powód nie został ukarany za odmowę wykonania polecenia oddziałowego. Od wykonania kary odstąpiono po wyjaśnieniach powoda. W zakresie umieszczenia filmu z zapisem kamer wewnętrznych (...) S. pozwany wskazał, iż powód nie wykazał ewentualnych przesłanek odpowiedzialności pozwanego z tego tytułu. Przedmiotowa sprawa była badana przez funkcjonariuszy jednostki penitencjarnej, zostały podjęte stosowne działania zmierzające do usunięcia tego nagrania z portalu internetowego. Pozwany wskazał, iż brak jest podstaw do przyjęcia, aby to pozwana jednostka dokonała umieszczenia tego nagrania w Internecie.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód w Areszcie Śledczym w G. przebywał od 27.09.2012 r do 12.12.2012 r, a następnie od 06 lutego 2013 r do dnia 22.02.2014 r. A. S. podczas tego pobytu zakwaterowany był w Oddziale Zewnętrznym w S. – oddziale dla skazanych odbywających karę w warunkach zakładu karnego typu półotwartego, gdzie przebywał w okresie od 27.09.2012 r do 11.12.2012 r, od 13.02.2013 r do 18.02.2014 r.

W oddziale zatrudniona była pielęgniarka na 1/2 części etatu tj. pięć dni w tygodniu od godz. 8.00 do godz. 11.47. Lekarz zatrudniony był na 1/4 etatu i przyjmował jeden dzień w tygodniu. W czasie nieobecności lekarza i pielęgniarki w razie konieczności funkcjonariusze więzienni wzywali pomoc medyczną do osadzonych z zewnątrz. Pielęgniarka może wydać osadzonemu jedynie paracetamol, bez zgody lekarza. Inne lekarstwa wydawane są zgodnie ze zleceniem lekarskim. (zeznania świadka J. K. złożone w dniu 27 sierpnia 2014 r)

W czasie kiedy powód przebywał w OZ S. był wielokrotnie przyjmowany przez lekarza zatrudnionego w jednostce penitencjarnej. Były to wizyty w dniach 05.11.2012r, 14.11.2012 r. podczas pierwszego pobytu powoda w tej jednostce, a następnie w dniach: 20.02.2013 r, 27.02.2013 r, 01.03.2013 r, 10.04.2013 r, 17.04.2013r, 06.05.2013 r, 13.05.2013

r, 17.05.2013r, 15.07.2013, 29.07.2013r, 04.10.2013r, 15.01.2014 r. podczas drugiego pobytu powoda w tej jednostce. (wpisy w książeczce zdrowia powoda k. 24 – 30, informacja o osadzeniu w jednostkach penitencjarnych k. 87 - 91)

W dniu 13.07.2013 r ok. godz. 21.00 do A. S. z powodu gorączki w wysokości 38 stopni C zostało wezwane pogotowie ratunkowe. W tym czasie nie było na terenie jednostki penitencjarnej lekarza. U powoda rozpoznano ostre zapalenie oskrzeli. Powód został przewieziony do szpitala na badania, a po stwierdzeniu, że nie wymaga hospitalizacji powrócił do jednostki penitencjarnej. Powodowi w szpitalu podano antybiotyk i lek przeciwgorączkowy. (wpis w książeczce zdrowia powoda k.28, karta informacyjna leczenia k. 29)

W dniu 15.07.2013 powód został przyjęty przez lekarza zakładu karnego, stwierdzono stan dość dobry. Powód odmówił wówczas przyjęcia zwolnienia lekarskiego. (wpis w książeczce zdrowia powoda k. 28 – 30)

Podczas pobytu w jednostkach penitencjarnych powód miał wykonywane przeglądy stanu uzębienia i jamy ustnej. W dniu 2 kwietnia 2012 podczas takiego przeglądu stwierdzono zły stan: górnego zęba siódmego po prawej stronie oraz dolnego zęba szóstego po lewej stronie. Tego dnia przeprowadzono leczenie zęba siódmego. Kolejne wizyty stomatologiczne miały miejsce w dniu 14.05.2012 r, 30 lipca 2012 r. Podczas przeglądu w dniu 20.02.2013 r stwierdzono zły stan: górnego prawego zęba ósmego, dolnego lewego zęba szóstego i ósmego. Podczas obu przeglądów wskazano też w których zębach jest wypełnienie. (dokumentacja z książki zdrowia powoda k. 21, k. 31) W czasie kiedy powód przebywał w (...) S. obowiązywała zasada, że stomatolog przyjmuje te osoby, które się w dniu wizyty zapisały u oddziałowego. Gdy osadzony zapisał się na wizytę stomatologiczną zazwyczaj był przyjęty. W czasie kiedy w (...) S. trwał remont gabinetu lekarz stomatolog przyjmował w Areszcie Śledczym w G.. Osadzeni byli dowożeni na wizytę lekarską. (zeznania świadka J. K. złożone w dniu 27 sierpnia 2014 r)

W dniu 16.07.2013 r oddziałowy wydał powodowi polecenie posprzątania oddziału mieszkalnego. Powód odmówił wykonania polecenia oddziałowego wskazując na swój stan zdrowia. Nie przedstawił jednak zwolnienia lekarskiego. Z tego powodu oddziałowy wystawił powodowi wniosek o wymierzenie kary dyscyplinarnej. Kara ta nie została jednak powodowi wymierzona. Dyrektor Aresztu odstąpił od wymierzenia kary po wyjaśnieniu powoda, że odmowa wykonania polecenia podyktowana była chorobą. (wniosek k. 43)

A. S. w Areszcie Śledczym w G. zatrudniony był za swoją zgodą od 26 czerwca 2013 r jako fryzjer. (zaświadczenie k. 32, oświadczenie k. 96)

W dniu 10.04.2014 r Dyrektor Aresztu Śledczego w G. złożył do Prokuratury Rejonowej w G. zawiadomienie o możliwości popełnienia przestępstwa poprzez opublikowanie w serwisie (...) filmu, który jest nagraniem z kamer TV przemysłowej Oddziału Zewnętrzny w S.. Na filmie zarejestrowane jest funkcjonowanie jednostki penitencjarnej. (pismo k. 98)

W toku czynności wyjaśniających przeprowadzonych przez dyrektora jednostki penitencjarnej ustalono, że jeden z osadzonych złożył zeznania, w których przyznał się do dokonania zgrania i umieszczenia w serwisie (...) materiału video z kamer telewizji przemysłowej OZ w S.. Osadzony zeznał też, że działania te podjął na polecenie jednego z funkcjonariuszy jednostki, który w celu wymuszenia tego działania dopuszczał się w stosunku do osadzonego gróźb. Osadzony wykazał się umiejętnościami oraz znajomością loginów i haseł do kont, znajomością obsługi rejestratora. Potwierdzenia nie znalazły informacje dotyczące związku ze sprawą wskazanego przez skazanego funkcjonariusza służby więziennej. (sprawozdanie k.105 – 106)

W dniu 14.04.2014 r Prokuratura Rejonowa w G. wszczęła śledztwo w sprawie przekroczenia uprawnień w dniu 22 marca 2014 r przez funkcjonariusza służby więziennej – Aresztu Śledczego w G. Oddział Zewnętrzny w S. poprzez opublikowanie w serwisie internetowym(...)filmu, który jest nagraniem z kamer telewizji przemysłowej Aresztu Śledczego w G. i podpisanie się imieniem i pseudonimem M. W.– starszego oddziałowego Oddziału Zewnętrzny Aresztu Śledczego w G., a w konsekwencji działania na szkodę interesu publicznego i prywatnego M. W.. (pismo k. 101)

Postanowieniem z dnia 28.08.2014 r Prokuratura Rejonowa w Grójcu umorzyła prowadzone w sprawie wymienionej wyżej śledztwo wobec niewykrycia sprawcy przestępstwa. (postanowienie k.77 – 77v)

Sąd zważył , co następuje:

W przedmiotowej sprawie powód jako podstawę swego żądania wskazał art. 417 k.c. w zw. Z art. 77 ust. 1 Konstytucji RP.

Zgodnie z brzmieniem art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa. Natomiast przepis art. 77 ust. 1 Konstytucji RP stanowi, że każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Zgodnie z tą zasadą odpowiedzialność za niezgodne z prawem działania organów władzy publicznej nie wymaga zawinienia sprawcy szkody. Tę regułę przejął przepis art. 417 k.c., który również uniezależnia od winy władz publicznych przypisanie im obowiązku naprawienia szkody. Jeżeli niezgodne z prawem wykonywanie władzy publicznej wyrządziło uszczerbek w dobrach osobistych, ale nie stanowi deliktu ujętego w przepisie art. 445 k.c., nie jest konieczne ustalenie winy podmiotu dla przypisania mu odpowiedzialności na podstawie art. 417 w zw. z art. 448 k.c. W uchwale SN z dnia 18 października 2011 r. (III CZP 25/11, OSNC 2012, nr 2, poz. 15) stwierdzono, że chociaż wina stanowi przesłankę zastosowania przepisu art. 448 k.c., to jednak nie dotyczy sytuacji, w której oparte na nim roszczenie kierowane jest przeciwko Skarbowi Państwa na tej podstawie, że źródłem naruszenia dóbr osobistych było niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej. Jeżeli więc źródłem odpowiedzialności jest szkoda pozostająca w normalnym związku przyczynowym z wykonywaniem władzy publicznej, to jest ona oparta na przesłance bezprawności. Utrzymanie jako przesłanki tej odpowiedzialności także czynnika subiektywnego (winy) naruszałoby konstytucyjnie ukształtowaną zasadę odpowiedzialności państwa za działania w sferze imperium.

Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych, obok zdarzenia sprawczego, konieczne jest ustalenie pozostałych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, a więc szkody i związku przyczynowego. Przepis art. 417 k.c. nie zawiera w tej kwestii żadnej regulacji, a tym samym znajdują zastosowanie ogólne reguły dotyczące kompensaty szkody w mieniu (majątkowej) i na osobie (majątkowej i niemajątkowej).

W przedmiotowej sprawie powód wskazywał, iż podczas pobytu w Areszcie Śledczym w G. OZ S. nie miał zapewnionej właściwej opieki medycznej oraz stomatologicznej. W ten sposób doszło do naruszenia jego dóbr osobistych w postaci prawa do zachowania zdrowia. Na potwierdzenie swojego zarzutu przedstawił zaświadczenie od stomatologa wystawione po opuszczeniu jednostki penitencjarnej wskazujące na konieczność podjęcia przez powoda leczenia wskazanych w piśmie zębów. Dowód taki stanowi jedynie potwierdzenie określonego stanu faktycznego, w tym przypadku stanu zdrowia uzębienia powoda. Nie stanowi natomiast dowodu na to ,że pozwany w sposób bezprawny uniemożliwił powodowi leczenia stomatologicznego. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż podczas pobytu w OZ S. powód miał wykonany przegląd stomatologiczny. Przyjęte w jednostce penitencjarnej zasady postępowania wymagały dobrowolnego zapisu przez osadzonego do stomatologa. Wynika to jednoznacznie z zeznań świadka J. K.. Również świadek R. O. potwierdził, iż do stomatologa trzeba było się wcześniej zapisać. Świadczenie ci są jednocześnie rozbieżni w swoich twierdzeniach dotyczące dostępności stomatologa dla osadzonych. Świadek J. K. wskazuje ,że stomatolog był dostępny, rzadko zdarzało się, aby zgłosiła się na wizytę w danym dniu większa liczba pacjentów niż lekarz mógł przyjąć. Natomiast świadek R. O. wskazywał ,że sytuacje takie zdarzały się i wówczas trudno było dostać się na wizytę stomatologiczną. Niezależnie od swojej oceny dostępności stomatologa w OZ S. żaden ze świadków nie wskazał, aby powód nie mógł dostać się do stomatologa, żeby podejmował takie próby, a zostało mu to uniemożliwione przez pozwanego. Tym samym nawet wówczas jeżeli okresowo istniały trudności w dostępie do stomatologa nie można uznać, aby powód wykazał, że te trudności dotknęły go osobiście i nie mógł skorzystać z opieki stomatologicznej, co w efekcie naraziło go na powstanie szkody i utratę zdrowia. Tym samym zgłoszonego zarzutu w tym zakresie nie można uznać za udowodniony. W ocenie Sądu powód miał zapewniony w sposób prawidłowy dostęp do opieki medycznej. W pozwanej jednostce penitencjarnej była zatrudniona pielęgniarka, był zatrudniony lekarz. W razie potrzeby wzywana była pomoc medyczna z zewnątrz. Sposób sprawowania opieki

medycznej w swoich zeznaniach przedstawiła świadek J. K.. Świadek R. O. zeznał natomiast, iż wizyty lekarza w OZ S. były zbyt rzadkie. Zgłaszało się do niego wielu osadzonych i tworzyły się kolejki. Sąd zeznania obu świadków obdarzył wiarę. Niewątpliwie jedna czy dwie wizyty lekarza w tygodniu w placówce penitencjarnej to nie jest wiele i okresowo mogły tworzyć się do lekarza kolejki. Jednak powód nie przedstawił dowodów na to, aby taka sytuacja spowodowała u niego brak leczenia i utratę zdrowia. Jak wynika z wpisów dokonywanych w książeczce zdrowia powoda, odbywał on częste wizyty lekarskie, nawet w niezbyt dolegliwych i nagłych schorzeniach jak zmiany trądzikowe. Opisywana przez powoda sytuacja z 13.07. 2013 r potwierdza jedynie właściwą opiekę medyczną w OZ S.. W sytuacji kiedy powód zagorączkował i zgłosił złe samopoczucie została wezwana pomoc medyczna z zewnątrz. Powód otrzymał stosowne leki. Taki sposób działania był zgodny z zasadami stosowanymi w pozwanej jednostce. Powód został otoczony właściwą opieką i nie odniósł żadnej szkody. Tym samym zarzutu powoda w zakresie braku właściwej opieki medycznej nie można uznać za uzasadniony.

W tym miejscu wskazać należy, iż dołączone do akt sprawy sprawozdanie z wizytacji Aresztu Śledczego w G. i Oddziału Zewnętrznego w S. przeprowadzone w 2014 r i obejmujące rok 2013 nie wskazuje na jakiegokolwiek zaniedbania wizytowanej jednostki w zakresie opieki medycznej i stomatologicznej. Również sam powód w czasie pobytu w OZ S. nie składał skarg do dyrektora jednostki lub sędziego penitencjarnego dotyczących niewłaściwej opieki stomatologicznej lub medycznej.

Zarzutu powoda dotyczącego bezprawności zastosowania kary dyscyplinarnej nie można uznać za uzasadniony. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 22 lutego 2012 r IV CSK 276/11 sąd cywilny w procesie o naruszenie dóbr osobistych skazanego nie jest władny oceniać czy funkcjonariusz służby więziennej odmawiając skazanemu określonego uprawnienia (w tym przypadku uprawnienia do skutecznej odmowy wykonania polecenia) działał zgodnie z prawem czy bezprawnie. Do oceny tej uprawniony jest jedynie sędzia lub sąd penitencjarny. Jeżeli zatem skazany nie uzyskał w trybie przewidzianym przepisami kodeksu karnego wykonawczego stwierdzenia przez sąd penitencjarny niezgodności z prawem decyzji funkcjonariusza służby więziennej pozbawiających go określonych uprawnień to w procesie o ochronę dóbr osobistych należy przyjąć brak bezprawności działania pozwanego. Taka sytuacja zachodzi w tej sprawie. Powód nie skarżył się do sędziego penitencjarnego na bezzasadność zastosowania wobec niego kary porządkowej. Poza tym wskazać należy, iż od wykonania kary odstąpiono na skutek decyzji dyrektora jednostki. Mając zatem na uwadze powyższe nie można uznać zarzutu powoda za uzasadniony.

W toku procesu powód wskazywał, iż na skutek bezprawnych zaniechań lub działań pozwanego jego wizerunek został umieszczony na jednym z portali internetowych. W ten sposób doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci jego wizerunku, godności. Powód jest widoczny na filmie zgranym z kamer telewizji przemysłowej w OZ S.. Jest to okoliczność wykazana na załączonych do akt nośnikach. Powód nie wyrażał zgody na rozpowszechnianie jego wizerunku podczas pobytu w OZ S., podczas wykonywanych tam codziennych czynności i funkcjonowania. Jak wynika z zeznań dyrektora Aresztu Śledczego w G. Z. M. złożonych w dniu 11 grudnia 2014 r nagranie pod tytułem (...) na portalu internetowym umieścił jeden z osadzonych w OZ S.. Nagranie to pochodzi z wewnętrznych kamer telewizji przemysłowej w OZ S.. Osadzony w nieustalony sposób wszedł w posiadanie loginu, hasła do urządzeń rejestrujących, zgrał materiał z kamer przesyłowych na własny pendrive, a następnie wyniósł go z jednostki penitencjarnej i umieścił nagranie na portalu internetowym. Taki przebieg zdarzenia wynika też z postępowania wyjaśniającego przeprowadzonego w OZ S.. Natomiast z prowadzonego postępowania karnego w tej sprawie wynika, iż nie udało ustalić się osoby, która umożliwiła osadzonemu swobodny dostęp do pomieszczenia służbowego, gdzie znajdują się rejestratory. Z powyższych ustaleń jednoznacznie wynika, że pozwany w sposób niewłaściwy sprawował nadzór nad osadzonymi. W efekcie osadzonemu udało się rozpowszechnić materiały z nagraniem codziennego życia osadzonych w OZ S.. Działanie pozwanego było sprzeczne z treścią art. 73a k.k.w. umożliwiającego zakładom karnym monitorowanie przez wewnętrzny system urządzeń rejestrujących obraz lub dźwięk, w tym przez system telewizji przemysłowej. Zgodnie z § 9 ww. przepisu monitorowanie zachowania skazanego, a także miejsc i pomieszczeń na terenie zakładu karnego, realizują wyłącznie funkcjonariusze Służby Więziennej oraz pracownicy tego zakładu. Jak wynika natomiast z zeznań Z. M. do pomieszczeń tych mieli także dostęp osadzeni wykonujący różnego rodzaju prace konserwacyjne i to w taki sposób, że mogli wejść w posiadanie loginów i hasła do rejestratorów. Na skutek działań pozwanego wizerunek

powoda w jednostce penitencjarnej został bez jego zgody upubliczniony na portalu internetowym. Takie działanie niewątpliwie stanowi naruszenie dóbr osobistych powoda. Nie można jednak zgodzić się z twierdzeniem powoda, iż naruszenie to spowodowało szkodę niematerialną w takim rozmiarze, który uzasadnia zasądzenie na rzecz powoda zadośćuczynienia w wysokości określonej w pozwie. Jak powód sam wskazał na skutek ujawnienia jego wizerunku w określonych okolicznościach, nie doznał żadnych przykrości ze strony znajomych, osób trzecich. Nie miało to także wpływu na jego możliwości zarobkowe, czy sposób życia na wolności. Ujawnienie tego nagrania w Internecie spowodowało natomiast u powoda wycofanie z nawiązywania nowych relacji towarzyskich, w których powód nie chciałby ujawniać swojej przeszłości związanej z pobytem w zakładzie karnym. Takie twierdzenie uznać należy za uzasadnione. Jest ono logicznym następstwem doznanego naruszenia dóbr osobistych. Mając zatem na uwadze powyższe Sąd uznał, iż niewielki rozmiar szkody niematerialnej powoda uzasadnia przyznanie mu zadośćuczynienia w kwocie 2.000 zł. Zdaniem Sądu kwota w tej wysokości jest adekwatna do rozmiaru szkody i charakteru naruszenia dóbr osobistych powoda.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w wyroku. Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 102 k.p.c. Za takim rozstrzygnięciem przemawia charakter sprawy oraz sytuacja materialna powoda.